

РЕШЕНИЕ

№ 75

гр. София, 04.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.12.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Елена Попова

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **9709** по описа за **2023** година докладвано от съдия Елена Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационната жалба на Директора на ТД „Митница“ С., чрез процесуалния му представител срещу Решение №3568 от 24.07.2023 година, постановено по АНД № 6634/2022 година по описа на Районен съд - София. С Решението е отменено наказателно постановление /НП/ №533/06.04.2022 г., издадено от Директор на ТД Митница С., с което на „Ин Тайм“ ООД ЕИК[ЕИК], на основание чл.235, ал.1, във вр. с чл.231 от ЗМ е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева, за нарушение на чл.238, ал.1 от ЗМ, във вр. с чл.23, §1 и §2 от Регламент /ЕС/ №952/2013 г., във вр. с чл.156 от РИ 2015/2447.

В подадената жалба касаторът твърди, че решението е неправилно, като оспорва изводите на въззивния съд, че НП е неправилно, тъй като счита, че са събрани достатъчно доказателства, че дружеството през проверения период е държало в склада 24 пъти повече стоки, чийто митнически задължения надвишават позволения от митническата администрация референтен размер; твърди, че са налице доказателства и за това, че дружеството не е уведомило митническото учреждение, че референтният размер на обезпечението по издаденото разрешение вече не е на ниво за покриване на държавните вземания за стоките; твърди, че дори и да се приеме, че е

допустната грешка при изчисляванията от страна на митническите органи, то тя се дължи на грешна информация, подадена от дружеството за размера на началното салдо, от която сума са започнали всички изчисления. Моли съда да постанови решение, с което да отмени атакуваното решение.

В съдебно заседание процесуалният представител на касатора се явява, като излага същите аргументи и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба в писмени бележки и в съдебно заседание оспорва жалбата, като твърди, че не е налице превишаване на референтния размер на обезпечението, което е установено със съдебно-иконмическата експертиза и обръща внимание на факта, че експертът е работил с данни, ползвани от Агенция „Митници“; твърди, че началният референтен размер на обезпечението към 13.01.2020г. е неправилно определен от митническия орган, посочва съдебна практика, като моли решението на СРС да бъде потвърдено и да бъдат присъдени разносните по представения по делото списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено следното:

Производството пред районния съд е образувано по жалбата на „Ин Тайм“ ООД ЕИК[ЕИК] срещу наказателно постановление /НП/ №533/06.04.2022 г., издадено от Директор на ТД Митница С., с което на „Ин Тайм“ ООД ЕИК[ЕИК], на основание чл.235, ал.1, във вр. с чл.231 от ЗМ е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева, за нарушение на чл.238, ал.1 от ЗМ, във вр. с чл.23, §1 и §2 от Регламент /ЕС/ №952/2013 г., във вр. с чл.156 от РИ 2015/2447 - за това, че на 06.04.2020 г., в [населено място], в съоръжения за временно складиране №BGTSTBG005800-2019-EZD49037, находящи се в [населено място], [улица], в качеството си на титуляр на разрешението, като не е уведомил митническото учреждение по обезпечението BG 005800 – ТУ Югозападна, и митническото учреждение на поставяне на стоките под режим BG 005100 – МБ Летище С., че референтният размер на обезпечението по Разрешение №BGCGUBG005800-2019-EGQ45186 вече не е на ниво, достатъчно за покриване на държавните вземания за стоките под временно складиране, с което е нарушило разпоредбите на чл.23, §1 и §2 от М., във вр. с чл.156 от РИ 2015/2447, и е осъществило митническо нарушение на чл.238, ал.1 от ЗМ №BGCGUBG005800-2019-EGQ45186 вече не е на ниво, достатъчно за покриване на държавните вземания за стоките под временно складиране, с което е нарушило разпоредбите на чл.23, §1 и §2 от М., във вр. с чл.156 от РИ 2015/2447, и е осъществило митническо нарушение на чл.238, ал.1 от ЗМ.

С Решение №3568 от 24.07.2023 година, постановено по АНД № 6634/2022 година по описа на Районен съд - София, въззивният съд е отменил наказателното постановление.

За да постанови този резултат, въззивният съд е приел за установено от фактическа страна, че на 06.04.2020 г., в [населено място], в съоръжения за временно складиране №BGTSTBG005800-2019-EZD49037, находящи се в [населено място], [улица], в качеството си на титуляр на разрешението, не е уведомил митническото учреждение по обезпечението BG 005800 – ТУ Югозападна, и митническото учреждение на поставяне на стоките под режим BG 005100 – МБ Летище С., че

референтният размер на обезпечението по Разрешение №BGCGUBG005800-2019-EGQ45186 вече не е на ниво, достатъчно за покриване на държавните вземания за стоките под временно складиране.

Въз основа на така установеното въззивният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от териториално и материално компетентни органи, в кръга на техните функции и по предвидения в закона ред и форма и в сроковете по чл.34 от ЗАНН. Съдът констатира, че АУАН и НП формално отговарят на изискванията на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, доколкото съдържат пълно и конкретно описание на фактическите обстоятелства на вмененото нарушение.

Съдът обаче е счел, че наказателното постановление следва да бъде отменено, тъй като вмененото нарушение на жалбоподателя се явява недоказано от обективна страна предвид факта, че в конкретния случай не е възможно да се определи как точно е изчислено превишаването на размера на предоставеното обезпечение към 06.04.2020 г. от жалбоподателя, т.е. дали предоставеното обезпечение действително не е

било достатъчно за обезпечаване на процесната митническа декларация. В тази насока въззивният съд изцяло е кредитирал заключението на вещото лице по изготвената съдебно-икономическа експертиза и е приел, че на жалбоподателя е вменено извършване на административно нарушение, без по безспорен начин да са установени начина на изчисляване превишаването на размера на предоставеното обезпечение към 06.04.2020 г., точния размер на превишаването, ако такова е налице, кога е започнало и кога е приключило. Според районния съд установяването на това обстоятелство е особено съществено, доколкото се касае за съставомерен елемент от обективна страна на нарушението, доказването на който е изцяло в тежест на АНО, което в настоящия случай не е сторено. Вменяването на недоказано нарушение от обективна страна безспорно е довело до нарушаване правото на защита на жалбоподателя.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е допустима. Наведените доводи в същата представляват касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс, приложим по препрещане от чл. 63в от ЗАНН.

Въззивният съд е установил относимите факти и въз основа на тях правилно е приел, че на 06.04.2020 г., в [населено място], в съоръжения за временно складиране №BGTSTBG005800-2019-EZD49037, находящи се в [населено място], [улица], в качеството си на титуляр на разрешението, не е уведомил митническото учреждение по обезпечението BG 005800 – ТУ Югозападна, и митническото учреждение на поставяне на стоките под режим BG 005100 – МБ Летище С., че референтният размер на обезпечението по Разрешение №BGCGUBG005800-2019-EGQ45186 вече не е на ниво, достатъчно за покриване на държавните вземания за стоките под временно складиране.

Настоящият състав намира, че е правилен извода на районния съд, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до ограничаване на правото на защита на нарушителя. Липсата на яснота относно начина на определяне и точния размер на превишаването на размера на предоставеното обезпечение по процесната декларация, съответно липсата на

възможност да се прецени дали е такава, обуславя в пълна степен невъзможността на санкционираното лице да разбере в какво се изразява неговото бездействие, кога и при какви обстоятелства е следвало да предприеме предписаното от закона поведение – да уведоми компетентните органи за превишаване размера на предоставеното обезпечение по процесната декларация. Ето защо е правилен изводът на въззивния съд, че е нарушено правото на защита, предвид липсата на яснота относно датата и констатираните несъответствия, поради и което в случая съдът правилно е отменил наказателното постановление.

Предвид изложеното съдът намира, че проверяваното решение, като постановено при липсата на допуснати съществени процесуални нарушения и при правилно приложение на материалния закон, следва да се остави в сила.

С оглед изхода от спора, на основание чл.63д ЗАНН, вр. чл. 144 АПК вр. чл.78, ал. 1 ГПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски в общ размер от 480.00 лв. /четирисотин и оседмесет лева/, представляващи адвокатско възнаграждение пред касационната инстанция съгласно представената фактура. Така определенният размер на адвокатското възнаграждение съответства на изискванията на чл. 36 от Закона за адвокатурата и чл.18 вр. чл.7 ал.2 т.1 Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Сумата следва да бъде заплатена от Агенция „Митници“, която е юридическо лице съгласно чл.7 ал.1 ЗМ.

Относно искането за присъждане и на направените разноски за изготвяне на експертизата в размер на 1100.00 лв., изготвена в производството пред СРС, съдът счита, че настоящата съдебна инстанция не е компетентна да се произне по искането за разноски в производството пред районния съд. Съгласно чл.248 ал.1 ГПК, приложим съгласно препращащата норма на чл.144 АПК, в срока на обжалване, а ако решението е необжалваемо-в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските. От изложеното следва, че производството по присъждане, допълване и изменение на решение в частта му за разноските, е от компетентността на съда, постановил решението, а в случая това е СРС.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд-София-град, X. касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №3568 от 24.07.2023 година, постановено по АНД № 20221110206 634/2022 година по описа на Районен съд - София.

ОСЪЖДА Агенция „Митница“ С. да заплати на „Ин Тайм“ ООД ЕИК[ЕИК] разноски в размер на 480.00 лв. /четирисотин и оседмесет лева/.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.

